

„Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.“ (Řím 8,28)

Slovo života, které nabízíme na tento měsíc, je úryvek z listu apoštola Pavla Římanům. Je to text dlouhý a bohatý na úvahy a učení, který byl napsán před cestou do Říma jako příprava na Pavlovu návštěvu obce, kterou ještě osobně neznal.

Osmá kapitola zvláště zdůrazňuje nový život podle Ducha a příslib věčného života, který čeká na jednotlivce, národy a celý svět.

„Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.“

Každé slovo této věty je nabité významem.

Pavel prohlašuje, že především jako křesťané jsme poznali Boží lásku a jsme si vědomi toho, že každá lidská zkušenost je součástí velkého Božího plánu spásy.

Všechno, říká Pavel, přispívá k uskutečnění tohoto záměru: utrpení, pronásledování, selhání a osobní slabosti, ale především působení Božího Ducha v srdcích lidí, kteří ho přijímají.

Duch Svatý přichází na pomoc sténání lidstva a všeho tvorstva¹, a to je

¹ Srov. Řím 8,22-27.

zárukou toho, že se Boží plán uskuteční.

Z naší strany je třeba, abychom aktivně na tuto lásku odpovídali svojí láskou, abychom se Otci svěřovali ve všech potřebách a svědčili o naději v nové nebe a novou zemi², kterou on připravuje těm, kteří mu důvěřují.

„Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.“

Jak tedy ve svém osobním každodenním životě přijmout tuto silnou výzvu?

Chiara Lubichová navrhuje: „Především se nesmíme nikdy zastavit u pouze vnější, materiální, světské stránky věcí, ale je třeba věřit tomu, že všechno je poselstvím, jímž nám Bůh vyjadřuje svoji lásku. Pak uvidíme, že život, který nám může připadat jako tkanina, na níž vidíme jen samé uzly a chaoticky propletené nitě, je ve skutečnosti něčím jiným - je úžasným plánem, který tká Boží láska na osnově naší víry. Za druhé se musíme s důvěrou a úplně této lásce v každém okamžiku odevzdat, jak v malých věcech, tak v těch velkých. Dokonce, budeme-li se umět svěřovat Boží lásce v běžných okolnostech, on nám dá sílu spoléhat se na něj i v nejtěžších chvílích, kterými mohou být velká zkouška, nemoc nebo sama smrt. Zkusme tedy takto žít. Samozřejmě ne se zjištěnými myšlenkami, tedy aby nám Bůh ukázal svoje plány a my tak od něj dostali útěchu, ale jenom z lásky. Uvidíme, jak bude tato důvěryplná odevzdanost zdrojem světla a nekonečného pokoje pro nás i pro mnoho dalších lidí.“³

Svěřovat se Bohu v těžkém rozhodování, jako v tom, o kterém vypráví O. L. z Guatemaly: „Pracovala jsem jako kuchařka v jednom domově důchodců. Když jsem jednou šla chodbou, zaslechla jsem, jak jedna stařenka prosí o vodu. Riskovala jsem, že poruším pravidla, která mi zakazují opouštět kuchyni, a laskavě jsem jí podala sklenici vody. Stařence se rozzářily oči. V polovině sklenice

² Srov. Zj 21,1.

³ Ch. Lubichová, Slovo života na srpen 1984, taktéž v Parole di Vita, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017), str. 299.

mě chytila za ruku: „Zůstaň se mnou deset minut!“ Vysvětlila jsem jí, že bych neměla, že riskuji vyhazov, ale ten pohled... Zůstala jsem. Poprosila mě, abychom se spolu pomodlily „Otče náš...“ A nakonec mě požádala: „Zaspívej mi, prosím, něco.“ Napadla mě písnička „Nic si s sebou neodneseme, jen lásku...“ Ostatní obyvatelé na nás viseli očima. Ta žena byla šťastná a řekla mi: „Bůh ti žehnej, má dcero,“ a krátce nato zemřela. Nakonec jsem byla propuštěná za to, že jsem odešla z kuchyně. Moje vzdálená rodina potřebuje moji finanční podporu, ale já jsem přesto klidná a šťastná. Odpověděla jsem Bohu a tato žena nebyla při nejdůležitějším životním kroku sama.“

Letizia Magri